

Pelerinul

Decembrie
2008
Anul 1
Numărul 5
12 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă editat de
Cercul studenților "Acasă cu tinerii creștini"

**"HRISTOS SE NAȘTE, SLĂVIȚI-L,
HRISTOS DIN CERURI, ÎNTÂMPINAȚI-L
HRISTOS PE PĂMÂNT, ÎNĂLȚAȚI-VĂ
CÂNTAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL
ȘI CU BUCURIE POPOARE,
LĂUDAȚI-L CĂCI S-A PREASLĂVIT!"**

Credința noastră creștină este o credință izvorâtore de bucurii. Sunt multe bucuriile credinței și mai ales evenimentele religioase

aducătoare de bucurii. Toate bucuriile credincioșilor creștini au ca punct de plecare venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu. Praznicul Nașterii Domnului este un dar, căci prin nașterea lui Iisus Hristos, Împărăția lui Dumnezeu coboară și intră în casele și inimile noastre.

Sfântul Apostol și Evanghelist Luca în capitolul 2 versetul 10 ne spune: „Vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; ...vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul”.

Scopul nostru este, așa cum ne arată îngerii din cer, să viețuim pe pământ în pace și bunăvoie (Luca, 2,14) ajutându-ne și slujind unii altora, ca astfel, împăcați, să mergem împreună în împărăția cerurilor! Dar fără ajutorul Bunului Dumnezeu, nimic nu putem izbândi și de aceea ne punem, mai întâi nădejdea în ocrotirea pruncului Dumnezeiesc, care ne învață să privim lumea prin ochi de copil.

Plecând frunțile cu recunoștință, mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile revărsate și în acest an asupra noastră și peste Biserica noastră, dorindu-vă ca Sfintele sărbători să vă găsească în pace, cu nădejde și cu bucurie în suflete.

LA MULȚI ANI!

Preot paroh Cristian Pomohaci

Cugetări și citate despre Sfânta Treime

- ❖ Fiul și Sfântul Duh sunt cele două mâini ale Tatălui. (**Sfântul Irineu**)
- ❖ Teologia dinaintea de Niceea, a văzut în Tatăl, izvorul existenței, în Fiul, raționalitatea, sensul care structurează și rânduiește totul, iar în Sfântul Duh, dinamismul care face ca întreaga creație să tindă spre plenitudine. (**Olivier Clement**)
- ❖ Când începi să numeri Treimea, părăsești adevărul. (**Fericitul Augustin**)
- ❖ Noi găsim în propria noastră conștiință mărturie atât de strălucitoare despre existența unității în trei ipostaze (eu, tu, noi), încât această dogmă devine o necesitate pentru gândire și punctul de plecare al oricărei metafizici. Dogma Sfintei Treimi nu este numai o formulă doctrinară, ci o experiență creștină vie. (**Serghei Bulgakov**)
- ❖ În Sfânta Treime există o comuniune și o distincție care depășesc posibilitățile cuvântului și înțelegerii, (...) o paradoxală diversitate în unitate și o unitate în diversitate. (**Sfântul Grigorie de Nyssa**)
- ❖ Totul este săvârșit de la Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt. (**Sfântul Chiril al Alexandriei**)
- ❖ Treimea nu se reduce la o esență divină abstractă și impersonală, ci este o Treime de Persoane Care Se iubesc, Care-și extind iubirea Lor peste noi și în noi, în Hristos Care pătimește pentru noi, Care este întreg iubire pentru noi. Hristos ne cheamă de asemenea să înaintăm cu ajutorul Său spre o umanitate asemenea umanității Sale: o umanitate care vrea să sufere pentru ceilalți ca să-i înobileze, ca să facă bucurie Tatălui ceresc, dându-I bucuria de a vedea că înaintăm prin iubirea

dintre noi spre iubirea față de El. (**pr. Dumitru Stăniloae**)

- ❖ Sfânta Treime este structura supremei iubiri, izvorul vieții și al raționalității, (...) culminația smereniei și a jertfei iubirii. (**pr. Dumitru Stăniloae**)
- ❖ Iubirea dintre cele Trei Persoane dumnezeiești este singura explicație pentru actul creării. (**pr. Dumitru Stăniloae**)
- ❖ Sfânta Treime este suprema taină a existenței. (**pr. Dumitru Stăniloae**)
- ❖ Nădejdea mea este Tatăl, Scăparea mea este Fiul, Acoperământul meu este Sfântul Duh. Treime Sfântă, slavă Ție! (**Sfântul Ioanichie**)

Din cuprins:

- ❖ Cugetări și citate despre Iisus Hristos – pag. 2
- ❖ Sfinții prăznuiți – pag. 3
- ❖ Îndreptar de viață creștină – pag. 4
- ❖ Mărgăritare pentru suflet – pag. 4
- ❖ Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 5
- ❖ Viața în parohie – pag. 6
- ❖ Evanghelia zilei – pag. 7
- ❖ Locuri binecuvântate – pag. 8
- ❖ Pagina micului creștin – pag. 9
- ❖ Plante din grădina Domnului – pag. 10
- ❖ Premiile acordate la Concursul Revistei – pag. 11
- ❖ Magia sărbătorilor de iarnă – pag. 12
- ❖ Despre micul Iisus – pag. 12

SFINȚII PRĂZNUIȚI

27 decembrie - pomenirea Sfântului și întâului Mucenic și Arhidiacon Ștefan (+33).

Făcându-se oarecând întrebare între saduchei, farisei și elini, despre Domnul nostru Iisus Hristos, unii zicând că este prooroc, alții că este înșelător, alții că este Fiul lui Dumnezeu, fericitul acesta, întâi Mucenic și Arhidiacon Ștefan, a stat într-un loc înalt și bine a vestit și a mărturisit tuturor pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Și a zis: "Bărbați frați, pentru ce s-au înmulțit răutățile voastre și este tulburat tot Ierusalimul? Fericit este omul acela care crede și nu se îndoiește de Iisus Hristos, că El este Cel ce a plecat cerurile și S-a pogorât pentru păcatele noastre, Care S-a născut din Fecioara cea sfântă și curată, aleasă, mai înainte de întemeierea lumii. Acesta neputințele noastre le-a luat și bolile noastre le-a purtat. Că pe cei orbi, i-a făcut să vadă, pe cei leproși, i-a curățit, dracii i-a gonit și pe toți ne-a mântuit".

Iar ei, auzind aceasta, se certau cu dânsul, grăind împotriva. Și, hulind pe Domnul cel propovăduit, l-au dus pe Ștefan la adunarea sfatului, la arhierii, că nu puteau sta împotriva înțelepciunii și duhului care vorbea, precum scrie la Faptele Apostolilor.

Și au adus martori mincinoși, care au zis: "Noi l-am auzit pe acesta grăind cuvinte de hulă împotriva Templului și a Legii și, că Iisus Nazarineanul va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise". Și pe când îl învinuiau, cei din sobor au văzut fața lui Ștefan strălucind, ca o față de înger.

Și, umplându-se de râvnă, Ștefan a adus împotriva lor cuvânt de mustrare, precum odinioară Ilie, zicând către dâșii: "Oameni tari în cerbice și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea vă împotriviți Duhului Sfânt; cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi". Iar

ei, auzindu-l și neputând suferi, s-au pornit cu nespuse mânia și scrâșneau cu dinții asupra lui. Dar, căutând la cer, Ștefan a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta slavei și a zis: "Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu" (Fapte 7,56).

Și, astupându-și urechile, necredincioșii s-au aruncat asupra lui, l-au scos afară din cetate, și-l ucideau cu pietre, pe când el se ruga pentru dâșii, zicând: "Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta". Și, acestea zicând, a adormit.

Sângele Mucenicilor este totdeauna o sămânță care aduce roade. La uciderea lui Ștefan era un tânăr, care păzea hainele ucigașilor Mucenicului. Se numea Saul și el se învoise la uciderea ce se făcea. Dar iată, rugăciunea și sângele lui Ștefan au biruit în taină și acest Saul, după ce s-a întâlnit cu Domnul, pe drumul Damascului, s-a făcut Sfântul și marele nostru Apostol Pavel. Sângele Mucenicilor totdeauna lucrează biruințele Domnului.

Cu nevoie bună te-ai nevoit, întâiule Mucenice al lui Hristos și Apostole, și păgânătatea tiranilor ai vădit; căci cu pietre fiind ucis de mâinile celor fără de lege, cununa din Dreapta cea de sus ai luat, și către Dumnezeu ai glăsuț, strigând: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta.

Cuviosul Nicodim de la Tismana

Sfântul **Nicodim de la Tismana** a fost călugăr și arhimandrit, întemeietorul mănăstirilor Vodița și Tismana din Oltenia și a mănăstirii Vișina pe valea Jiului. Pentru tot ce a făcut pentru ortodoxie și neamul românesc este considerat ocrotitorul Olteniei. Prăznuirea lui se face la 26 decembrie.

Sfântul Nicodim este o adevărată pildă de trăire duhovnicească, un mare apărător al credinței ortodoxe, un înnoitor al vieții călugărești pe pământ românesc. Pentru toate acestea, se cuvine să-l cinstim și să cercetăm mănăstirile ctitorite de el la Vodița și mai ales la Tismana și să-l rugăm:

„Sfinte prea cuvioase părinte Nicodime, primind a noastră umilă rugăciune, mijlocește nouă mila Celui prea înalt. Izbăvește-ne cu folosința ta, prea fericite, de relele ce vin asupra noastră, ca neîncetat să te slăvim. Roagă-te Stăpânului pentru noi nevrednicii, să ierte greșalele noastre și să ne dea dragoste curată și putere a face tot binele spre slava prea Sfântului Său nume”.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

Despre iubire

“Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.” (Facere 2,7).

Sufletele noastre însetează după Dumnezeu cel viu. Sufletele noastre caută iarăși să se sature de dulceața Domnului. Nepătrunsă milă a Domnului din țărână l-a zidit pe om și a suflat în nările lui suflare de viață, și sufletul omului a ajuns înrudit cu Dumnezeu.

Atât de mult a iubit Domnul zidirea Sa, că a dat omului pe Duhul Sfânt, iar omul a cunoscut pe Ziditorul Său și iubește pe Domnul lui.

Duhul Sfânt este iubire și dulceață sufletului, minții și trupului; dacă sufletul pierde harul sau când harul se împuținează, atunci sufletul va căuta iarăși pe Duhul Sfânt cu lacrimi.

Frică și cutremur cuprind sufletul meu când vreau să scriu despre Dumnezeu.

Sufletele noastre sunt sărmene și nu au putere să descrie puterea Domnului. Și sufletul e cuprins de spaimă, dar, în același timp, năzuiește să scrie măcar un cuvânt despre iubirea lui Hristos.

Omule, neputincioasă făptură. Când harul e în noi, duhul se aprinde și se avântă spre Domnul ziua și noaptea, pentru că harul leagă sufletul să-L iubească pe Dumnezeu, și el să îndrăgostește de El și nu vrea să se smulgă de la El, pentru că nu poate să se sature de dulceața Sfântului Duh.

Și iubirea lui Dumnezeu nu are sfârșit. Nimeni nu poate cunoaște de la sine ce este iubirea lui Dumnezeu dacă nu ÎL învață Duhul Sfânt; dar în biserica noastră iubirea lui Dumnezeu se face prin Duhul Sfânt și de aceea vorbim despre ea.

Domnul ne iubește și ne primește cu blândețe fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, îmbrăcăminte, încălțăminte și să junghie vițelul cel gras și să se veselească și nu l-a învinuit. (Lc. 1,5).

Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie paznic în suflet pentru întoarcerea lui!

Domnul ne iubește atât încât vrea ca toți oamenii să se mântuiască (1 Tim 2,4) și să fie veșnic împreună cu El în ceruri și să vadă slava Lui (In

17,24). Noi nu cunoaștem această slavă în deplinătatea ei, dar prin Duhul Sfânt înțelegem în parte. Cine n-a cunoscut pe Duhul Sfânt cum poate înțelege această slavă, ci crede numai în făgăduințele Domnului și păzește poruncile Lui. Dar și ei sunt fericiți așa cum a spus Domnul Apostolului Toma (In 20,29) și va fi deopotrivă cu cei care au văzut încă de aici slava lui Dumnezeu. Dacă vrei să-L cunoști pe Dumnezeu smerește-te până la sfârșit, fi ascultător și înfrânat în toate, iubește adevărul și negreșit Domnul îți va da să-L cunoști prin Duhul Sfânt; și atunci vei ști din experiență ce este iubirea de Dumnezeu și ce este iubirea de oameni. Și cu cât mai desăvârșită e iubirea, cu atât mai desăvârșită e și cunoștința.

Sufletul trebuie să iubească nesaturat pe Dumnezeu și așa mintea nu va mai fi înrobite de nimic, ci va rămâne cu toată puterea lui Dumnezeu.

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET...

Colind de Crăciun

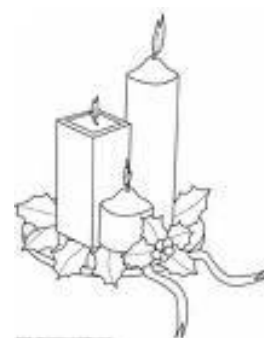
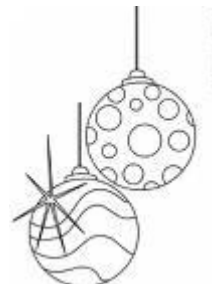
Mihai Lungeanu

În noaptea sfântă, viu luminează
Luceafărul zorilor vieții cele noi
Coboară Iisus în noi,
Vestește viața de apoi
Și steaua deasupra veghează.

Și Nașterea Ta minunată
O cântă păstorii și pruncii,
Iar cerul deschis se arată
Cu porțile în chipul Crucii.

Trei magi călători au venit de departe
Cu dar de tămâie, de aur și smirnă,
Cu frunțile de lumină,
‘Ngenunche și se-nchină
Cu inimi smerite, plecate.

Și Nașterea Ta minunată
O cântă păstorii și pruncii,
Iar cerul deschis se arată
Cu porțile în chipul Crucii.

**DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR
PĂRINȚI**

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

**CELE PATRU LEGI DUPĂ CARE VA JUDECA
HRISTOS LUMEA**

(continuare din nr. 4)

Care au fost cele șapte pedepse ale lui Cain, pentru că a ucis pe fratele său, Abel?

Mai întâi a fost deznădejdea, apoi tremurarea, apoi plânsul, că plângea gemând pe pământ, apoi frica, căci fugea dintr-un loc în altul, de teamă că-l vede Dumnezeu; apoi blestemarea pământului să nu-și dea roadele sale și celelalte, cum scrie în Sfânta Scriptură la Facere, capitoul IV.

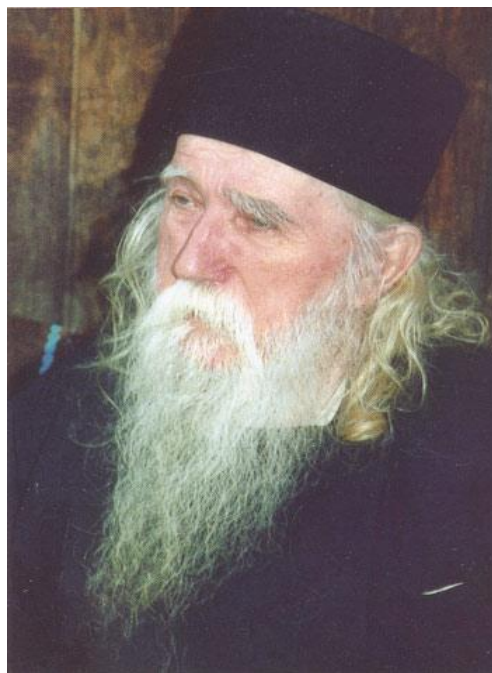
Orice om de pe pământ, când face rău, este muștrat de conștiința sa, care îi spune: " De ce ai făcut rău ?" Aceasta este legea cea dintâi dată de Dumnezeu omului, numită și legea conștiinței sau legea firii.

A doua lege care stă în fața noastră veșnic, cum arată Sfântul Grigorie de Nissa și care, ca o trâmbiță din înaltul cerului răsună pururea și ne arată pe Dumnezeu, este legea zidirii.

Cine a făcut cerul, pământul și toate câte sunt? Luna, ierburile, florile, peștii, mările, râurile, pietrele, copacii, munții, toate viețuitoarele de pe uscat, din apă și din aer. Cine le-a făcut, fraților? Cine a făcut ceasul universului care merge cu atâta precizie și uimire, încât nimeni nu-l poate imita? Nimeni altul decât Bunul Dumnezeu!

Centrul de îndrumare al acestei lumi este Ziditorul ei, Dumnezeu, Care a pus rânduiala în toate.

Această lege a zidirilor este ceea ce spune proorocul David: **Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria.** Cum? Prin așezarea lor sferică și prin imensa lor depărtare; prin spațiul interstelar, care are miliarde de ani călătoria luminii, prin mișcarea astrilor cerești, a sistemului solar și a planetelor cu atâta măsură și precizie, încât uimește mintea celor mai mari astronomi din lume. Ce-a zis Isac Newton, marele fizician englez, care treizeci de ani a fost ateist și la urmă când a descoperit "Legea atracției universale" și a văzut că fiecare planetă o atrage pe cea mai mică și nu o lasă să se depărteze, nici

să se sfărâme sau să meargă în neregulă în lumea astrilor cerești. A pus aparatele pe masă și a zis:

Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale! Vezi ? El, aflând știința din afară, a venit la frica de Dumnezeu, cunoscând minunile cele mari din lumea astrilor. Ce-a zis Kepler, Isac Newton și ceilalți de care nu îmi ajunge vremea să-i amintesc, când s-au convertit, văzând ei zidirea lui Dumnezeu că nu-i singură, că are un centru de îndrumare și o precizie, care uimește toată mintea? Din secretele naturii încă nu s-a scos nici unu la miliard. Că înțelepciunea lui Dumnezeu n-are margini și nici nu va avea în veacul veacului, pentru că nemărginita este înțelepciunea Creatorului.

Deci, a doua lege care ne stă tuturor în fața este **Legea zidirilor** sau a creației.

Că prin contemplația naturală în duh, noi ne suim de la rațiunile lucrurilor, la Ziditorul lor.

Dacă vezi corabia, trebuie să te gândești că a fost un meșter care a făcut-o; dacă vezi o haină bună pe un om, trebuie să știi că bun a fost și croitorul. Dacă vezi un palat, o clădire arhitectonică frumoasă, să știi că a fost un arhitect deștept. Dacă vezi un ceas, negreșit este un ceasornicar priceput care l-a făcut.

Deci, toate acestea ne arată că este un Făcător și, dacă este, trebuie să ne temem și să ascultăm de El, ca să nu ne pedepsească după dreptate.

A treia lege este Legea scrisă, dată de Dumnezeu lui Moise pe Muntele Sinai, adică cele zece porunci și tot Vechiul Testament, după care va fi judecat poporul ales, adică evreii.

A patra și ultima lege este Legea Darului, Legea Desăvârșirii, Legea dragostei lui Iisus Hristos,

adică Sfânta Evanghelie. După această lege dumnezeiască vor fi judecați toți creștinii, botezați în numele Preasfintei Treimi.

Cea dintâi a fost legea firii, care rămâne generală pentru toate popoarele până la sfârșitul lumii. Cea de-a doua, legea zidirilor, este la fel cu cea dintâi. După cea dintâi și a doua lege se vor judeca toate popoarele lumii, afară de creștini și de evrei. După Legea scrisă, adică după Vechiul Testament se vor judeca evreii. Iar după Legea Darului și după Evanghelie vom fi judecați noi creștinii, fiindcă legea noastră este mai desăvârșită decât toate celelalte legi. Iar dacă o călcăm, mai mare păcat avem și mai mare muncă vom avea decât ei, care n-au cunoscut Evanghelia.

Așadar, ne-a pus Dumnezeu asemenea avocat. Să nu ne înșelăm, fraților, și să zicem că Dumnezeu nu știe ce face fiecare. Nici nu vei putea să spui că nu ai păcat, pentru că n-ai știut, că ai fost chinez sau turc sau ateu.

Păgân dacă ai fost, dar conștiința ai avut și după acea lege te va judeca. Zidirea ai văzut-o. Nu ți-ai pus niciodată întrebarea cine a făcut cerul, soarele, pământul și toate, ca după aceea să te gândești și să te temi de Dumnezeu, care a făcut toate ? Amin.

Părintele Ilie Cleopa

VIAȚA ÎN PAROHIE

Binecuvântarea unei priviri

Încă o zi binecuvântată ne dă Dumnezeu. Desigur, încă nu știu cum va fi, dar nădăjdunim în mila Lui; orice încercare va veni, vom avea parte de ea. De cum ies din casă întrunicul dă să-mi întunece privirea și...binecuvântare: un țânc zvăpăiat, grăbit să-și ia pachetul pentru școală, foarte distrat și energic, dă să mă lumineze spontan cu o lanternă. Și râde!!! Cum să nu fie o zi binecuvântată, când în plină beznă un zambet de copil îți trimite gândul la bunătatea divină.

Da, copiii binecuvântați sunt aceia de care nu trebuie să tragi ca să-i trezești. Sunt copii pe care Dumnezeu îi trezește în miez de taină ca într-o sfântă rugăciune, atunci când de undeva dintr-un colț de chilie rugăciunea părintelui duhovnicesc strigă din suflet spre Cer, ca o dată cu lumina zorilor, Cel ce poate totul, să lumineze și inimile și mințile noastre, ca întunicul să nu apună nicicând peste noi.

Cu bună seamă sunt tot copii și în toată nevinovația lor uneori găsim motiv de supărare ...de ce? datorită slăbiciunilor noastre. La unele provocări ale copiilor de a-i drăgosti poate nu avem răbdare, poate nu avem timp sau poate avem ceva de obiectat datorită atitudinii lor - uneori prea îndrăznețe, alteori prea timorate - dar în toate este chipul lui Iisus. Cel mai adesea realizăm acest lucru atunci când nu sunt lângă noi, deși sunt aproape prin rugăciune.

Curtea pare goală fără ei...să vină vacanța! se gândesc și cei mai mari, poate chiar mai mult ca ei. Biserica mamă se bucură de ei și re trăiește momente unice prin faptul că îi are. Ei sunt sufletul familiei noastre, fără ei familia cea mare nu ar avea culoare, fără ei cântecele nu crează sărbătoare. Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la vreme lor, El a pus în inima lor și veșnicia. Ecleeziastul 3-11.

Cu adevărat suntem importanți pentru Dumnezeu. Nașterea Domnului nu are favoriți, noi toți am fost aleși pentru a ne bucura de sărbătorirea cu colinde a ceea ce ar trebui să recunoaștem în ochii fiecăruia: privirea blajină și veselă a semenului nostru Iisus sau a ceea ce avem de oferit noi fiecăruia. Dar, dacă nu o vedem în ochii unui copil al bisericii, al lui Dumnezeu, atunci unde?

Vom înțelege atunci, dragă cititor, vorba părintelui "oamenii care se iubesc mult se înțeleg din priviri". Da, doar atunci când în toiul pregătirilor cu post, rugăciuni și colinde, la tot lucrul, de undeva de Sus și mai bine din interiorul inimilor noastre, întreaga adunare înțelege un limbaj care depășește rațiunea, dar care umple inimile de adevărul celor ce acum două mii de ani au fost palpabile și au rămas credință.

EVANGHELIA ZILEI, Matei 2, 13-23

Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte și, trimițând a ucis pe toți pruncii care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai jos, după timpul pe care îl aflate de la magi.... (Matei 2, 16)

Evangelia din această zi aleasă este una deosebită. Ceva asemănător mai întâlnim doar în vechiul testament, la ieșirea poporului evreu din robia egipteană, când moartea a lovit pe toți pruncii egiptenilor (Ieșire 10). Tot așa se întâmplă și în episodul relatat de Evanghelistul Matei. Dacă în vremea lui Moise această pedeapsă a venit din partea lui Dumnezeu ca răspuns la strigarea din necazuri a poporului evreu (Ieș 3,9), aici, la nașterea Domnului Hristos, regele pământesc al Israelului, Irod cel Mare, este cel care hotărăște acest lucru, cu gândul că va fi ucis și pruncul Iisus. Dar Iisus Domnul nu putea muri acum și în acest fel, ca oarecând acei prunci egipteni, iar purtarea de grijă a lui Dumnezeu Tatăl a făcut ca un înger să-l înștiințeze pe Iosif de această hotărâre a lui Irod, și l-a trimis în Egipt împreună cu Pruncul și mama Lui (v 13). Istoria se repetă (Ecclesiasticul, 3,15); Iosif, unul dintre cei 12 fii ai lui Iacov, este dus în Egipt, fără voia lui, în urma vinderii de către frații lui, tot așa și Iisus merge în Egipt, dar și acela și Iisus sunt însoțiți de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ambii având menirea de a scăpa pe cei apropiați lor, Iosif – neamul său, iar Iisus – întreaga omenire.

După cum spuneam mai sus, istoria se repetă, și nimic nu este nou sub soare, însă toate lucrurile sunt inedite, iar ceea ce face ca un lucru să fie inedit, este modul în care este trăit.

Ne aflăm la exact 20 de ani de la căderea Comunismului în țara noastră, și poate vă întrebați ce legătură are aceasta cu evanghelia de azi. Păi are și una încă foarte mare. În urmă cu exact 20 de ani, când în toate Bisericele se citea această evanghelie, în parlamentul României libere, se aproba o lege, o altfel de evanghelie, prima lege din această postură a unei țări libere, și anume Legiferarea avorturilor. Exact în același timp, două lumi complet diferite, Biserica și Statul, dar care pretind că vor binele omului. Aceasta s-a întâmplat în urmă cu exact 20 de ani, și de atunci s-au făcut aproximativ 20 de milioane de avorturi declarate. Câte s-au făcut în ascuns numai Dumnezeu le mai știe numărul. Și de aici au decurs toate, și mă refer la anticoncepționale, prostituție, homosexualitate și diferitele medii care întrețin aceste practici: spitale, discoteci, lecții de planing familial în clasele primare, sex shop-uri, programe TV din ce în ce mai obscene și toate acestea în numele democrației. Cu siguranță democrația aceasta a fost înțeleasă greșit.

De multe ori moartea copiilor nu este una trupească ci una sufletească. Părinții uită că mântuirea lor depinde de mântuirea copiilor lor și îi lasă pe aceștia din urmă să-și trăiască viața după propriul gust al tinereții. Copiii nu mai sunt întrebați de părinți unde merg și de unde vin, cu cine se întovărășesc și cu ce se ocupă. Se ajunge ca părinții să se teamă de copiii lor și să nu mai poată avea control asupra lor.

Cu siguranță nu este de ajuns pentru copii să știe de frică de părinții lor, ci mai e nevoie și de exemplul părinților în purtare, limbaj și obiceiuri. Orice părinte care înjură, bea sau fumează de față cu copilul său, are toate șansele să fie imitat de el. Cu cât va avea un exemplu pozitiv în părinții lui, cu atât el va urca mai mult pe scara morală a vieții și va ști cum să răspundă în fața unor ispite, având exemplul viu al părinților săi.

Poate că de fiecare dată când ați citit această evanghelie v-ați îngrozit de această faptă a lui Irod, dar poate că nu știți modul în care a murit el. Iosif Flaviu în istoria lui ne spune că a suferit de o boală în care era plin de bube pe tot corpul și din ele ieșeau viermi care îi mâncau carnea. Doctorii nu puteau să facă nimic pentru a-l vindeca, doar îi puneau bucăți de carne în zona rănilor pentru ca viermii să mănânce din ele și nu din trupul regelui. O moarte pe măsura vieții.

Această relatare a morții lui Irod poate că nu v-a îngrozit așa de mult cât v-a făcut să înțelegeți că Hristos s-a născut și a trăit, iar moartea nu l-a înghițit, ci El a biruit moartea prin Învierea Lui cea de a treia zi.

Hristos se naște, slăviți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L, și nu vă ascundeți de El pentru că nu există loc în care să nu fi fost, chiar de este o iesle, un spital, un tren, o mașină, o cameră de hotel, în cer, pe pământ sau chiar în iad. Pe toți ne are în grijă, ***Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină.*** (I Tim, 2,4)

LOCURI BINECUVÂNTATE...**BISERICA „NAȘTERII DOMNULUI”
DIN BETLEEM**

Biserica "Nașterea Domnului" din Betleem este, categoric, unul dintre cele mai importante locuri creștine de închinare și una dintre cele mai vechi biserici creștine din lume păstrate până astăzi.

Biserica Nașterii Domnului din Țara Sfântă se află în partea de răsărit a orașului Betleem, la opt kilometri de Ierusalim. Prima menționare a peșterii din Betleem apare în scrierile Sfântului Justin, datând din jurul anului 160. El a identificat întâia oară grotă ce se află sub biserică drept peștera sfântă, locul Nașterii lui Hristos.

În anul 326, împăratul Constantin cel Mare și mama sa, Elena, au hotărât ridicarea unei biserici deasupra peșterii, în centrul căreia era o gaură largă de 4 metri.

Biserica ridicată în perioada lui Constantin cel Mare a fost distrusă de către împăratul Justinian în anul 530, pentru a putea ridica, în locul ei, o biserică mult mai spațioasă, cea care se vede și astăzi.

De-a lungul timpului, locașul sfânt a trecut prin multe încercări. Perșii au cruțat Biserica Nașterii în timpul invaziilor din anii 614 deoarece, conform legendelor, aceștia au rămas profund impresionați de o reprezentare a Magilor – călători de origine persană – care s-au închinat Pruncului, aducând daruri.

Musulmanii nu au îndeplinit decretul lui Hakim, dat în anul 1009, privind dărâmarea tuturor monumentelor creștine, deoarece, din vremea lui Omar (639), acestora li s-a oferit și permis, spre slujire, folosirea unuia dintre transeptele Bisericii. Cruciații au cucerit Ierusalimul la data de 6 iunie 1009. Împărații Baldwin I și Baldwin II au fost încoronați în acest loc. Într-o atmosferă de totală înțelegere, francii și bizantinii au contribuit împreună la redecorarea în întregime a interiorului Bisericii Nașterii, între anii 1165-1169.

Biserica Nașterii Domnului a fost neglijată uneori, pe perioade mari de timp, cele în care au domnit otomanii Mamluk și Ottoman. Alte momente grele: cutremurul din 1834 și incendiul din 1869, care au distrus mobilierul de lemn al peșterii. În anul 1847, furtul stelei de argint care marchează exact locul Nașterii Pruncului Hristos, a dus la o criză internațională ce a cuprins în întregime Locurile Sfinte.

La fel ca și la Biserica Sfântului Mormânt, și aici părți din Biserica Nașterii Domnului se află din anul 1852 sub controlul diferitelor confesiuni creștine: romano-catolicilor, a armenilor și a grecilor ortodocși. Grecii se îngrijesc, cu precădere, de întreținerea în bună stare a Peșterii Nașterii.

La intrarea în sanctuar te întâmpină "*Ușa pocăinței*" – o ușă de mici dimensiuni încrustată în zidul gros de piatră al Bisericii Nașterii – făcută și amplasată în zid în perioada otomană, cu scopul de a împiedica pe necredincioși să intre înăuntru călare. Această ușă îl determină pe vizitator și la o plecare a capului în semn de cinstire a locului.

În interior, nava încăpătoare se păstrează intactă încă de pe vremea lui Justinian. Coloanele din piatră lustruită, majoritatea dintre ele fiind luate din biserica inițială a lui Constantin, au fost ridicate în secolul al XIV.

Lăcașul are trei altare: unul central și două mai mici aflate în absidele laterale. Din aceste abside se coboară în Peștera Nașterii Domnului, propriu-zis o mică grotă naturală, situată chiar sub altarul central. Altarul principal înfățișează ochilor un frumos iconostas ortodox, împodobit cu îngeri, icoane și candelaurite. În partea nordică a marelui altar se află altarul armean al celor Trei Magi care și-au legat caii în apropiere. Armenii mai au un altar și în absida nordică, închinat de această dată Fecioarei Maria.

Peștera Nașterii Domnului – o grotă rectangulară aflată dedesubtul bisericii – este punctul de maxim interes și cinste al întregii biserici și a fost cinstită ca loc al Nașterii lui Hristos încă din secolul II. Steaua de argint încrustată în piatră marchează chiar locul în care a fost așezat Hristos. Cincisprezece candelaurzând în permanență strălucesc steaua de argint.

Din peșteră pornesc alte trepte ce duc într-o capelă laterală – "*Capela Ieslei*" – deținută de romano-catolici. Lângă aceasta se păstrează unele fragmente de mozaic datând din secolul al II-lea, asemenea și unele capitelluri de coloane.

Biserica Nașterii Domnului se înfățișează așadar vizitatorilor ca o plenitudine a simțirii religioase, ca o comoară a credinței și spațiu sfânt al spiritualității creștine din toate timpurile. Păcat că vremurile tulburi fac aceste locuri greu accesibile pelerinilor dornici de a le vedea și de a se împărtăși din harul lucrător în locul de unde a pornit mântuirea lumii.

Pagina micului creștin**CRĂCIUNUL**

DIMINEAȚA DE CRĂCIUN sosise în zvon de colindători care cântau la ferestre, cât puteau de tare, bucuria nașterii Domnului. Și nu era cântec mai frumos decât acela despre Iisus și mama sa Maria. Toți ai casei ascultau cuprinși de o tainică emoție povestea minunatei nașteri în timp ce casa întreagă părea învăluită într-o sfântă liniște. Mai apoi, după ce întreaga familie întoarsă de la biserică s-a așezat în jurul mesei de Crăciun, micuța Măriuca a observat cum lucrurile din cameră, ca vrăjite, au început dintr-o dată să discute între ele. Mirarea copilului a fost cu atât mai mare cu cât și-a dat seama că numai ea înțelege limba în care sporovăiau de zor mobilele și tacâmurile, farfuriile și covorul, paharele, cărțile din rafturi, câmile, scaunele ba chiar și fața de masă.

De teamă să nu fie prinsă că trage cu urechea, Măriuca își vedea de friptura din farfurie ca și când nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. În timp ce bunicul istorisea o întâmplare veselă de pe vremea când era copil, scaunul pe care stătea protesta în gura mare: - Of, ce guraliv! Și se foiește atâta de mi-a rupt spinarea! Ce-ar fi să mă apuc și eu să povestesc lucruri întâmplare demult!?! Ce, ar fi plăcut să vă amintesc cum am scăpat ca prin urechile acului de incendiu atunci când fetița aia alintată s-a jucat cu chibriturile? Un cor de proteste din partea tuturor l-a oprit pe scaun să mai scoată o vorbă. Timidă și abia auzită, de pe raftul de sus, cartea de bucate a șoptit: - Ce spaimă am tras atunci!

Eu una am leșinat chiar. La auzul acestor vorbe Măriuca s-a făcut mică-mică pentru că alintata care se jucase cu chibriturile era chiar ea. Deși întâmplarea aceea îi ieșise complet din minte, acum abia își dădea cu adevărat seama ce greșală făcuse. E drept ca nu s-a întâmplat absolut nimic pentru că tata intervenise la timp. Și tot adevărat era și faptul că fusese pedepsită dar, abia acum Măriuca înțelegea că-și meritase pedeapsa. Cu ochii țintă în farfurie, copilul încerca să mai audă câte ceva din discuția lucrurilor. Si nu mică i-a fost mirarea să-și audă farfuria, cu glas pițigăiat, ca o țafă: - Sunteți niște răi

cu toții! Biata copilă, ce s-o fi speriat și ea atunci! Tu scaunule să-ți mai vezi de treaba ta că doar nu ești buricul pământului. Cine te crezi? Faceți prea mult zgomot pentru nimic: Măriuca e o fetiță cuminte. A greșit și ea odată dar asta nu înseamnă că trebuie pedepsită la nesfârșit. Sunt absolut sigură că a înțeles că nu e bine ce-a făcut și că-i pare rău. Brusc înveselită, Măriuca era cât pe ce să se dea de gol strigând: „-Da, da, așa e!!” dar s-a oprit la timp, astupându-și gura cu mâna. „Ce drăguță e!” își spuse fetița privind cu drag farfuria din fața ei. „Cred că de acum încolo am s-o ajut mereu pe mama să spele vasele. Se pare ca sunt niște persoane extrem de cumsecade și bag de seamă că sunt și bine educate”. Bunicul terminase demult povestea despre copilăria lui și între timp mama adusese pe masă un platou cu sarmale aburinde. Fața de masă a devenit dintr-o dată foarte neliniștită: - Nu se poate!!!! Iar o să mă păteze Măriuca! Și iar o sa fiu fiartă, pusă la albit cu tot felul de chimicale și-o să fie vai de mine! M-am săturat! Fața de masă avea dreptate: Măriuca nu prea avea grijă să nu păteze totul în jur atunci când mânca. Știa că mama avea ac de jocul petelor și nici prin cap nu-i trecea să se gândească la fața de masă. Dar auzind-o cum se tânguie fetiței i s-a făcut milă de ea și a devenit atentă la fiecare gest. „Poate că dacă nu voi mai face pete mă va ierta” își făcu Măriuca planul și zâmbi sigură pe ea.

Masa se termină fără nici un alt incident și Măriuca, după ce-și ajută mama să strângă masa și să spele vasele fugi iute în camera ei dornică să audă ce-și spuneau lucrurile ei. Cum deschise ușa auzi râsete și larmă mare cam cum era la școală, în pauze. Păpușile chicoteau în colțul lor în timp ce, de pe birou, caietele strigau cât puteau: - Ura, ura am scăpat de Măriuca! Astăzi și mâine și poimâine e sărbătoare și n-o să scrie nimic și-o să fim libere!!! Măriuca s-a încruntat pentru că nu pricepea ce vor de fapt caietele. Doar rostul lor e să fie scrise și n-ar trebui să se poarte așa. Eu scriu frumos și-mi place la școală” zise cu voce tare, aproape plângând, Măriuca. - Ce folos dacă nu ai grijă de noi! riposta caietul de

aritmetică. Mie mi-ai îndoit toate colțurile iar fratelui meu de citire i-ai pătat foile cu cerneală. Crezi că e suficient să scrii frumos? Habar nu ai cât de rău ne pare când vedem că nu-ți pasă cum arătam! Măriuca rămase în mijlocul camerei privind-și caietele împrăștiate pe birou.

Dintr-o dată înțelegea că avea multe de pus la punct în ceea ce o privea. Se întreba însă mirată de ce abia azi, în ziua de Crăciun, a putut să înțeleagă limba obiectelor și să afle astfel cât de multe greșeli a făcut fără să vrea. „Să fie oare o vrajă? O magie? Să-mi fi adus azi noapte Moșul și darul de a înțelege ce spun lucrurile? Cred că va trebui să întreb pe cineva mai mare.” Dar, până să-și ducă gândul până la capăt, Măriuca adormi. Iar îngerul ei păzitor, cel care înfăptuise minunea, își plecă aripile peste fetița adormită și îi trimise un vis. Și copila visă o noapte friguroasă de iarnă luminată de o stea cum nu se mai văzuse niciodată. Văzu în vis și staulul aprigului Crăciun și ieslea cu pruncul sfânt și păstorii cu fețe blânde și darurile magilor. Auzi suspinul Mariei și rugăciunea blândului Iosif.

Și era visul acesta atât de minunat încât o fericire fără seamăn puse stăpânire pe sufletul ei micuț de copilăș. Când se trezi din somn Măriuca, toate lucrurile stăteau cuminți și tăcute la locurile lor, dar fetița știa deja că fiecare obiect are importanța lui. Mai știa și că lucrurile trebuie respectate și păstrate cu grijă căci și ele sunt asemenea ființelor, daruri de la Dumnezeu. Iar visul minunat o învățase că ziua de Crăciun este o zi deosebită în care se petrec multe lucruri despre care oamenii mari nu au habar. Și pentru ca bucuria zilei de Crăciun să fie deplină, din cer au început să cadă fulgi mari de zăpadă.

PALTINUL

Denumire științifică: **Acer platanoides Fam.**

Aceraceae

Denumire populară: **paltin**

În tradiția populară: este prețuit pentru lemnul său mătăsos, alb cu nuanțe gălbui. Se folosea la confecționarea mobilierului. Seva dulce, abundentă primăvara era foarte căutată de copii. Se obținea prin crestarea scoarței.

Frunzele, și mai ales scoarța se folosea pentru colorarea în negru.

În unele părți "fluturii de arțar" (fructele cu aripi divergente), fierți în apă se foloseau contra dizenteriei, diareei sau se folosea decoctul din scoarță sau chiar plămădită în rachiu. Se mai întrebuința contra rănilor. Pentru "dor de inimă" se fierbeau flori de arțar și se bea dimineața și seara.

PLANTE DIN GRADINA

DOMNULUI

Acțiune farmacologică:

- calmează în cazul gutei durerile, se folosește atât intern cât și extern.

Mod de folosire:

- se strivesc frunzele proaspete și se aplică pe locurile dureroase.

Preparare:

- Frunzele proaspete se aplică pe locurile dureroase sub formă de cataplasme și se țin până la trecerea durerii.

- Se va pune o mână de frunze la un litru de vin de bună calitate și se fierbe la foc mic timp de 30 minute, după care se strecoară și se completează cu vin până la 1 litru. Se folosește la cataplasme externe sau intern se consumă câte 10 ml - o lingură de supă de 3 ori pe zi, pentru afecțiunile interne.

Se poate folosi la următoarele afecțiuni: dureri diverse aplicat extern sau intern, gută, inflamații articulare, înțepături de insecte, reumatism.

**PREMIILE ACORDATE LA
CONCURSUL REVISTEI PELERINUL**

**Categoria:
Desen**

Alexandra Ioana Badiu

Alin Horațiu Mocean – Târgu Mureș

Categoria:

**Eseu – Despre micul Iisus sau
Tradiții și obiceiuri de Crăciun**

Matyas Eduard- Târgu Mureș

Petrișor Cozma – Mosuni

Georgian Bloj – Târgu Mureș

Categoria:

**Eseu – Tradiții și obiceiuri de
Crăciun la români**

Iuliana Cârnu – Alexandria

Mihaela Vicolov – Tulcea

Neculai Trifan – Moșuni

Mariana Hagima – Victoria

Maria Legman – Târgu Mureș

Maria Banciu – Sibiu

Nașterea Domnului Iisus Hristos

O măicuță privind la

Magia sărbătorilor de iarnă

Micul Iisus

Despre micul Iisus

Obiceiuri și credințe de Crăciun

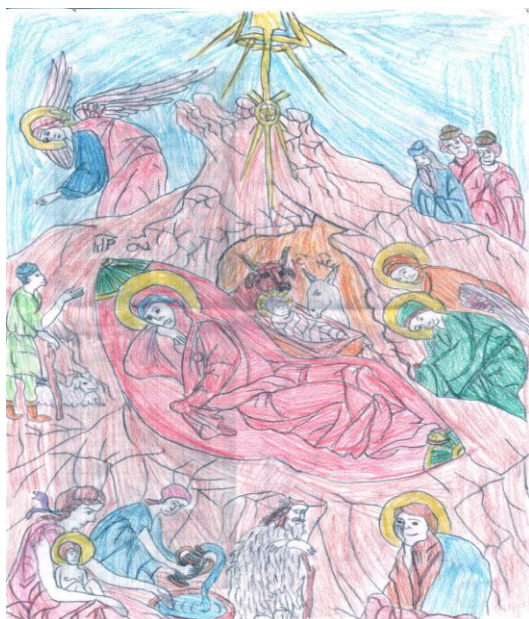
Tradiții la români în preajma
Sărbătorii Nașterii Domnului

Colindă

Plugușor

Datini de Crăciun de la Grebenișu
de Câmpie, județul Mureș

Obiceiuri de Sărbătoarea Nașterii
Domnului și de Anul Nou la Ocna
Sibiului, județul Sibiu

Badiu Alexandra Ioana

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează credincioșilor care vin în Casa Domnului de la Moșuni, județul Mureș.

Conținutul articolelor este realizat de:
Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu

*Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți
contacta pe adresa:*

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0728-179693, 0752-803304

Magia sărbătorilor de iarnă

Matyas Eduard - Tg. Mureș

Dragi copii și dragi oameni, suntem în așteptarea sfintelor și adevăratelor sărbători de iarnă.

Ce frumos este când este sărbătoarea Sfântului Nicolae. Așa se zice în popor, că noaptea el vine la copii și le pune în cizmuluțele curate daruri. Și ce bucuroși vor fi copiii. Cât de frumos este să împodobești bradul de CRACIUN, cât de frumos este să colinzi sau să ști că ai un Tată în cer care astăzi s-a născut și s-a jertfit pentru noi la Golgota.

Iată un cor îngeresc se aude lin cântând și un glas puternic și sfânt se aude zicând:

- Acesta este Fiul Meu!

Ce bucurie mare ne-a dat Dumnezeu, că s-a născut Iisus Mântuitorul lumii.

Noi ne bucurăm că s-a născut Iisus Fiul lui Dumnezeu, pentru ca să ne ierte păcatele strămoșești și să dezlege porțile raiului. Nașterea Domnului este plină de frumuseți și bucurii împărătești.

Se zice că vine Moș Crăciun. El aduce daruri la copiii cuminți și le pune sub bradul împodobit, cu globuri, beteale și jucării.

Cât de frumos este când ne îmbrăcăm în cele mai frumoase haine și pornim la biserică. Cât de frumos este iarna când ne dăm cu săniile sau schiurile pe dealuri sau când aruncăm cu bulgări de zăpadă în alți copii.

Eram în casă iar afară ninge liniștit. Repede am fugit afară să fac îngerași și oameni de zăpadă. Ce frumos este când

ninge de prima dată cu niște fulgi mari ca niște cristale și ce bucurie avem când aducem fericire în sufletul omului întristat, bolnav, amărât sau omului care nu are nimic, atunci când îl colindăm.

Ce frumos este când cântăm troparul Nașterii Donului. Și când stăm în post și rugăciune în așteptarea Nașterii Domnului.

În urma Crăciunului este o sărbătoare frumoasă numită Sfântul Ioan Botezătorul, cel care l-a botezat pe Domnul nostru Iisus Hristos. Iarna este plină de sărbători foarte frumoase, adevărate și sfinte.

Iată pregătiți-vă sufletește și fiți plini de pace pentru sărbătoarea „Nașterii Domnului Iisus Hristos” și celelalte sfinte sărbători de iarnă. Iarna este cu adevărat plină de frumuseți și are magia sărbătorilor frumoase.

Sărbători fericite!

Despre Micul Iisus

Maria, mama lui Iisus, este înștiințată de îngerul Gavril că va naște un fiu și îi va pune numele de Iisus. Maria era logodită cu Iosif, era fecioară și nu știa de bărbat. Îngerul i-a spus să nu-și facă griji de acest lucru.

În seara de Crăciun, Maica Domnului și cu Iosif își căutau un locaș pentru a-l naște pe Iisus. Dar în Betleem nimeni nu o primea. Atunci văzând că nu are unde să-L nască pe Iisus au ieșit din Betleem și au văzut o peșteră unde erau oi și boi.

Magii s-au dus la Irod și i-au spus: “Unde este regele Iudeilor cel ce s-a născut căci i-am văzut steaua și am venit să ne închinăm Lui?”.

Auzind regele Irod acestea s-a tulburat împreună cu tot Ierusalimul. El a adunat pe toți preoții cei mai de seamă și cărțurarii și i-a întrebat unde s-a născut Hristos. Iar ei i-au zis că în Betleem s-a născut.

Irod i-a chemat pe magi și le-a spus: “Duceți-vă și cercetați cu de-amănuntul și dacă îl găsiți să-mi spuneți să mă duc să mă închin și eu”.

Georgian Bloj- Târgu Mureș

Magii au plecat și au văzut steaua și au urmat-o până deasupra peșterii. Ei au intrat, s-au închinat lui și i-au dat daruri: aur, smirnă și tămâie.

Dumnezeu le-a spus magilor prin vis să nu se mai întoarcă la Irod și să meargă pe altă cale.

După plecarea magilor iată îngerul Domnului se arată în vis și îi spune: “Scoală-te, ia pruncul și pe mama lui și du-te în Egipt, și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute pruncul și să-l ucidă”.

Irod a dat poruncă să se ucidă toți pruncii de parte bărbătească de la doi ani în jos, din Betleem și din părțile apropiate.

După moartea lui Irod se arată un înger lui Iosif în vis și îi spune: “Scoală-te ia pruncul și pe mama lui și du-te în părțile Israelului căci au murit cei ce căutau să-L ucidă pe prunc”.

Și așa s-a născut micul Iisus, Mântuitorul Lumii.